

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. S., narozený X, státní příslušnost X, t.č. bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.4.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2021 č.j. OAM-9/LE-BA02-VL11-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 14.4.2021 předanou k poštovní přepravě dne 27.4.2021 a soudu doručenou dne 28.4.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2021 č.j. OAM-9/LE-BA02-VL11-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. V žalobě žalobce uvedl, že si je vědom, že u opakované žádosti musí uvést nové skutečnosti, toto však učinil, když uvedl novou skutečnost, která nebyla uvedena v předchozím řízení, a to proto, že v předchozím řízení tento důvod mu nebyl znám. Žalovaný tak udělal chybu, když žádost vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť podle § 11a odst. 1 písm. d) zákona o azylu platí, že „*ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti (...) zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti, které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování (...) nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a*“. Opakovaná žádost tak měla být vyhodnocena jako přípustná, neboť uváděné skutečnosti je nutno chápat jako nové skutečnosti ve smyslu tohoto ustanovení. Sám žalovaný navíc konstatoval, že žalobce uvádí jako jedinou údajnou novou skutečnost podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu obavu z návratu na Ukrajinu kvůli informaci, kterou mu údajně telefonicky sdělil jeho otec, a podle které se nemá na Ukrajinu vracet, neboť mu soukromé osoby zapálily plot a křičely, že má odjet do Ruska. Úkolem žalovaného tak bylo posoudit, zda tato nově uvedená skutečnost je relevantní pro zhodnocení žádosti jako důvodné. Bohužel žalovaný zcela nesprávně uvedl, že se jedná o účelové tvrzení, které je nevěrohodné a uvedené pouze s cílem dosáhnout posouzení jeho žádosti. Přestože žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřipustnou, i přesto hodnotil tvrzení žalobce, jako kdyby žádost připustil a meritorně ji rozhodoval, neboť hodnotil tvrzení žalobce, resp. jeho věrohodnost. Žalobce v tomto případě odkázal na závěry, které se uplatní i pro účely tohoto řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 53 Az 38/2019). I v tomto případě žalovaný „smíchal“ dvě roviny řízení po podání opakované žádosti a hodnotil věrohodnost žalobce, ačkoliv jeho žádost vyhodnotil jako nepřipustnou. Pokud žalovaný hodnotil výpověď žalobce jako účelovou a byly zde určité rozpory, o které žalovaný svůj závěr o nepřipustnosti opírá, měl být dán žalobci prostor pro vysvětlení těchto rozporů. To se ovšem nestalo a žalovaný pouze zcela povrchně žádost vyhodnotil jako nepřipustnou, aniž by poskytl jakoukoliv možnost vysvětlit případný nesoulad. Jako přípustnou tak žádost hodnotil pouze žalovaný, ale nedal stejnou možnost i žalobci, čímž porušil základní procesní práva žalobce. Žalobce tak shrnul, že žalovaný nesprávně vyhodnotil tvrzení žalobce a jeho výpověď hodnotil jako nepřipustnou, ačkoliv žalobce jasně uvedl odlišné skutečnosti oproti první žádosti. Žalovaný se tak zaobíral výpovědí žalobce a vyhodnotil ji jako nevěrohodnou, aby jí ovšem následně vyhodnotil jako nepřipustnou, jelikož údajně nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti. Žalobce tak měl za to, že žalovaný zcela jasně pochybil, a rozhodnutí je proto nezákonné a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.4.2021 č.j. OAM-9/LE-BA02-VL11-2021** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 23.1.2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Dne 11.2.2021 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se jmenuje V. S. Jiná jména ani příjmení nikdy nepoužíval a nepoužívá. Narodil se dne X v obci X, X rajón v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Je ukrajinské státní příslušnosti a ukrajinské národnosti. Vyznává pravoslavné křesťanství a hovoří česky, rusky a ukrajinsky. Dle jeho vyjádření nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný a bezdětný. Poslední místo jeho bydliště v jeho vlasti bylo ve v obci X, X rajón v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. V září roku 2017 žalobce opustil svou vlast a odjel do Maďarska. Odtud ještě tentýž rok odjel. Dle jeho vyjádření si nepamatuje,

kdy na území ČR vstoupil, dle něj někdy v říjnu roku 2017 a přicestoval vlakem do Prahy. Předtím pobýval podle jeho slov asi měsíc v Maďarsku a pracoval tam a bydlel, měl pouze uděleno maďarské vízum. Dále sdělil, že toto je jeho druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zcela zdravý, nevidí na jedno oko. Jako první důvod ke své žádosti uvedl, že zde chodil do školy, má zde bratra, který je občanem ČR, a jeho matka, která již zemřela, je pochována zde v ČR, byla také občankou ČR. Jako druhý důvod sdělil, že půlka jeho rodiny žije v Rusku. Objasnil, že mu volal otec a sdělil mu, že mu zapálili plot a křičeli, že má odjet do Ruska, a že se nemá domů vracet. Na dotaz, zda uvedené skutečnosti sdělil v předchozím řízení, odpověděl, že událost s tím plotem a rvaním je nová. Dále sdělil, že tato událost se stala asi měsíc až 2 měsíce zpátky. Dle jeho slov nemůže vědět, kdo byli ti lidé, kteří měli křičet u jeho domu a zapálit ho. Uvedl, že jeho rodina se bojí tento incident ohlásit na policii a on, že to nemůže nahlásit tady v ČR. Doplnil, že jeho otec má již 70 let. Na dotaz potvrdil, že je to všechno, co chtěl uvést.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 7.1.2019 podal dotýčný v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany vedenou pod č.j. OAM-5/LE-LE05-2019 a dne 18.3.2019 vydal správní orgán rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.3.2019. Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který dne 5.8.2019 žalobu svým rozsudkem č.j. 61 Azs 20/2019 zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 14.8.2019. Podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) dne 16.1.2020 usnesením č.j. 2 Azs 255/2019-34 odmítl pro nepřijatelnost. Usnesení nabylo právní moci dne 3.2.2020.

Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu snahu o legalizaci pobytu a obavy z povolání do armády a nasazení do válečného konfliktu, který probíhá na východě Ukrajiny. Dále zmínil problémy se svým bratrem, jenž byl odsouzen za spáchání trestného činu na Ukrajině, kvůli své již zemřelé matce, která byla ruské národnosti a potíže kvůli svým prarodičům, žijícím v Ruské federaci. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nezjistil na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci bylo přitom následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Ostravě dne 14.8.2019 a následně usnesením NSS dne 3.2.2020.

Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 23.1.2021 správní orgán konstatoval, že žalobce uvedl jako jedinou údajnou novou skutečnost podané opakované žádosti o mezinárodní ochranu obavu z návratu na Ukrajinu kvůli informaci, kterou mu údajně telefonicky sdělil jeho

otec, a podle které se nemá žalobce na Ukrajinu vracet, neboť mu soukromé osoby zapálily plot a křičely, že má odjet do Ruska.

Po posouzení důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. snahu o legalizaci dalšího pobytu na území ČR za účelem práce. Žalovaný dále uvedl, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od března 2019, respektive od ukončení soudního řízení od února roku 2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. ČR naopak dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje v současné době Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu. Závěrem žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou, proto dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.5.2021** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a mimo jiné odkázal na NSS, který se již v minulosti vyjádřil k otázce opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 11.6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, ze dne 6. 3.2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, atd.), a to tak, že hlavním účelem možnosti opakovanou žádost podat je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení. Žalovaný dále uvedl, že dne 11.2.2021 poskytl žalobce k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Správní orgán dodal, že dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li žádost podána opakovaně, v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. Z obsahu spisu plyne, že žalovaný dal žalobci možnost sdělit důvody ústně a písemně - poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu za účasti tlumočníka, a proto nebyl důvod provést pohovor. Správní orgán při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-5/LE-LE05-VL11-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zprávy MZV ČR č.j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. února 2021, z Informace OAMP MV ČR - Ukrajina - Situace v zemi - politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. dubna 2020 a z Informace OAMP MV ČR, - Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. srpna 2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 26.3.2021 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámit nechtěl a nechtěl doplnit žádné další podklady. K možnosti uvést ještě nějaké další skutečnosti žalobce sdělil, že opět volali jeho

otci, aby se žalobce nevracel na Ukrajinu. Správní orgán tedy zvážil přípustnost opakované žádosti, a to dle zákona o azylu a jak stanoví ustálená judikatura NSS a bylo zjištěno, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán odkázal na obsáhlé zdůvodnění v napadeném rozhodnutí a především akcentuje to, že výpověď žalobce byla vyhodnocena jako účelová a neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Správní orgán tedy jeho žádost nehodnotil meritorně a nezkombinoval dva různé přístupy, které by odporovaly zákonu, a svým postupem tedy nezatížil napadené rozhodnutí nezákonností procesního charakteru. Na základě výše citovaných informací o zemi původu žalobce správní orgán také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od března 2019, respektive od ukončení soudního řízení od února roku 2020 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný učinil pečlivě tuto úvahu na podkladě informací shromážděných a založených ve spise a žalobce měl možnost se k nim vyjádřit. Tento postup je ve shodě i například s rozsudkem NSS ze dne 26.6.2019 č.j. 6 Azs 15/2019-26 nebo i s novějším rozsudkem NSS ze dne 5.11.2020 č.j. 9 Azs 231/2020. Správní orgán měl tedy za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.4.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 3.5.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 12.4.2021 žalobci předáno dne 13.4.2021.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
7. Dle **§ 10a odst. 2 zákona o azylu** Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

8. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
10. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Soud na úvod konstatuje, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil,.. zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
14. S ohledem na žalobní námitky je nutné si položit otázku, zda žalobce uvedl nové skutečnosti či zjištění, které bez jeho zavinění dosud nebyly zkoumány. Správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu mimo jiné vycházel z údajů, které žalobce poskytl dne 11.2.2021 a současně podrobně zkoumal a následně v rozhodnutí odůvodnil, že žalobcem

předestřené skutečnosti a důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu musel znát a proč. Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu žalobce. Správní orgán zejména vycházel z výpovědi žalobce, ze spisového materiálu k jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-5/LE-LE05-VL11-2019 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zpráv MZV ČR č.j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. února 2021, z Informace OAMP MV ČR - Ukrajina – Situace v zemi - politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. dubna 2020 a z Informace OAMP MV ČR - Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. srpna 2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

15. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v obavě z návratu na Ukrajinu kvůli informaci, kterou mu údajně telefonicky sdělil jeho otec, a podle které se nemá žalobce na Ukrajinu vracet, neboť mu soukromé osoby zapálily plot a křičely, že má odjet do Ruska, lze považovat za nevěrohodné. Žalovaný posoudil veškerá tvrzení žalobce a jeho údajné obavy, na jejichž základě požadoval opětovné meritorní posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce nebyl schopen přesně uvést, kdy k předmětné události došlo, pouze sdělil, že se tato událost stala asi měsíc nebo dva měsíce zpět. Žalobce zprvu tvrdil, že neví, kdo byli ti lidé, a že to má zjistit policie. Na to však uvedl, že jeho rodina z obavy tento incident nenahlásila. Žalobce tedy tyto argumenty nepodložil žádnými konkrétními skutečnostmi, které by jeho slova jakkoliv potvrzovaly. V průběhu správního řízení o jeho zajištění (řízení bylo zahájeno dne 16.1.2021) ani neuvedl žádnou překážku či hrozbu, která by mu bránila vycestování a návratu na Ukrajinu. Sám uvedl, že vycestovat nechce z důvodu, že na Ukrajině není žádná perspektiva. Soud se tedy zcela ztotožňuje s žalovaným, který shora uvedené tvrzení žalobce považoval správně za účelové.
16. Dále soud uvádí, že z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: a) žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění; b) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení; c) takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znovu meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany*“ (viz rozsudek NSS ze dne 12.10.2016 č.j. 3 Azs 178/2016-24).
17. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho

hmotněprávního postavení. Důvody uvedenými v současné žádosti žalobce se již správní orgán detailně zabýval v rámci předchozího řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž zde neshledal důvody pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany právě z těchto důvodů. Žalobce přitom v této souvislosti neuvedl jakékoliv nové relevantní informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru zcela přezkoumatelné.

18. Zdejší soud dále konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, odjel ze své vlasti již v roce 2017, přičemž o azyl nyní žádal již podruhé v pořadí (poprvé žádal dne 7.1.2019), a to po několikaletém pobytu v ČR. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005 sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016 sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp.zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců na území republiky tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

19. Krajský soud tedy neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, napadené rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem. Pro rozhodnutí si opatřil žalovaný adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo,

rovněž zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. prosince 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně